

Aan
het college van Gedeputeerde Staten van de provincie Drenthe

Assen, 18 augustus 2023

Kenmerk RB [REDACTED]

Onderwerp: advies betreffende het bezwaarschrift van bewoners, bedrijven en een stichting buurtschap [REDACTED]

Geacht college,

Aan de commissie is ter advisering een bezwaarschrift van 17 mei 2023 voorgelegd van de heer mr. [REDACTED] (hierna: gemachtigde 1) namens:

Nrs.	Personen	Woonachtig/gevestigd te:
1.	[REDACTED]	[REDACTED]
2. en 3.	[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]	[REDACTED] [REDACTED]
4.	[REDACTED]	[REDACTED]
5.	[REDACTED] [REDACTED]	[REDACTED]
6.	[REDACTED]	[REDACTED]
7.	[REDACTED]	[REDACTED]
8.	[REDACTED]	[REDACTED]
9.	[REDACTED]	[REDACTED]
10.	[REDACTED]	[REDACTED]
11.	[REDACTED]	[REDACTED]
12.	[REDACTED]	[REDACTED]

Bezwaarden 7, 8 en 9 hebben op 28 juni 2023 hun bezwaren ingetrokken. Op 30 juni 2023 heeft mevrouw [REDACTED] (hierna: gemachtigde 2) laten weten gemachtigde 1 te hebben opgevolgd.

Het bezwaar is gericht tegen het besluit van het college van Gedeputeerde Staten (hierna: het college) van 6 april 2023 met kenmerk [REDACTED] (hierna: bestreden besluit). Dit besluit betreft de afwijzing van het handhavingsverzoek van bezwaarden tegen de toepassing van gewasbeschermingsmiddelen bij lelieteelt op de percelen [REDACTED] (hierna: de percelen).

Het bestreden besluit

Bij brief van 28 maart 2023 hebben bezwaarden verzocht om handhavend optreden tegen de toepassing van gewasbeschermingsmiddelen bij lelieteelt op de percelen. Voor deze activiteit is volgens bezwaarden op grond van artikel 2.7, tweede lid van de Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) een vergunning benodigd. Het kan niet worden uitgesloten dat de werkzaamheden op de percelen significante gevolgen op Natura 2000-gebieden hebben. Voor zover bekend, beschikt de beoogde exploitant, [REDACTED] (hierna: derde-belanghebbende), niet over deze vergunning.

Bij het bestreden besluit heeft het college besloten om het handhavingsverzoek, voor zover deze afkomstig is van bezwaarden 1, 2, 3, 8, 11, 12, niet in behandeling te nemen, omdat zij niet aan te merken zijn als belanghebbenden.

Verder is besloten om het verzoek af te wijzen, voor zover dit verzoek is gedaan door de andere bezwaarden. Significante effecten zijn op een grotere afstand dan 250 meter volgens het college uit te sluiten. Deze grens is afkomstig uit het onderzoek Bestrijdingsmiddelen en omwonenden, uitgevoerd door het RIVM (2019), hierna: OBO. De afstand tussen de percelen en het meest nabijgelegen Natura 2000-gebied is door het college bepaald op 266 meter.

Bezwaargronden

Bezwaarden kunnen zich vanwege de volgende redenen niet verenigen met het bestreden besluit.

Ontbreken van belanghebbendheid

Bezwaarden 1, 2, 3, 11 en 12 menen dat zij – net als de andere bezwaarden – vanwege hun bedrijfsvoering, statutaire belangen of woonomgeving verbonden zijn met het Natura 2000-gebied. Het college heeft ten onrechte geoordeeld dat zij niet aan te merken zijn als belanghebbenden, zoals bedoeld in artikel 1:2, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Het kan niet worden uitgesloten dat zij op hun percelen rechtstreeks feitelijke gevolgen zullen ervaren, met name doordat zij met restanten gewasbeschermingsmiddelen worden geconfronteerd die gevolgen van niet-geringe betekenis hebben voor bezwaarden (in de vorm van gezondheidsaandoeningen). [REDACTED] (bezwaarde 11) en [REDACTED] (bezwaarden 1, 2 en 3) liggen op ongeveer 80 meter van één van de percelen, waarop lelieteelt wordt ontplooid. [REDACTED] (bezwaarde 12) ligt op 260 meter afstand.

Ten aanzien van bezwaarden 2 en 3 geldt dat de feitelijke gevolgen zich ook op economisch vlak voordoen. Het gevaar van gewasbeschermingsmiddelen is al jaren in het nieuws. Door de toepassing van deze middelen op zeer korte afstand van het bedrijfsperceel en de algemene kennis dat die middelen daar worden toegepast, zijn minder mensen genegen om trainingen (waarbij buitenactiviteiten essentieel zijn) bij bezwaarden te volgen.

Significante gevolgen zijn uit te sluiten

Bezwaarden voeren aan dat de afstand tot het Natura 2000-gebied niet 260 meter, maar 250 meter bedraagt. Daarnaast stellen zij dat het OBO van het RIVM niet (primair) gericht is op het vaststellen van aantasting van de natuur, maar van mogelijke gezondheidsrisico's. Uit de resultaten volgt dat binnen 250 meter de hoogste concentraties zijn aangetroffen, maar dat deze ook op 500 meter afstand worden aangetroffen (zij het in mindere mate). Binnen de eerste 250 meter zijn de concentraties vrijwel gelijk; na deze afstand nemen de concentraties af, naarmate de afstand tot de bron toeneemt.

Op een afstand van 260 meter zijn de concentraties zeer beperkt afgenomen. Het college heeft onvoldoende diepgaand onderzoek verricht naar de feitelijke (significante) gevolgen voor de Natura 2000-gebieden.

Significante gevolgen op Natura 2000-gebieden kunnen volgens bezwaarden niet worden uitgesloten. Toepassing van gewasbeschermingsmiddelen is schadelijk voor het milieu en tast (onderdelen van) het ecosysteem aan. Uit het OBO volgt dat tot een afstand van 500 meter meetbare restanten worden aangetroffen. Overigens is nu het (mogelijk versterkende) effect van het gebruik van verschillende soorten gewasbeschermingsmiddelen en bindmiddelen niet inzichtelijk. De bewijslast dat geen sprake is van significante gevolgen ligt bij het college. Het college is er niet in geslaagd om te onderbouwen dat gevolgen uit te sluiten zijn.

Er zijn geen gronden aanwezig om af te wijken van de beginselplicht tot handhaving. Zo bestaat geen concreet zicht op legalisatie en is handhaving niet onevenredig.

Vergoeding van de gemaakte proceskosten

Bezwaarden hebben verzocht om een vergoeding van de gemaakte proceskosten.

Reactie van het college

Op 13 juni 2023 heeft het college schriftelijk gereageerd op de bezwaren.

Ontbreken van belanghebbendheid

Bezwaarden 1, 2, 3, 11 en 12 zijn niet belanghebbend, vanwege de ligging van hun woningen en de feitelijke situering – achter de bosschages die elk zicht ontnemen -, waardoor het meer dan aannemelijk is dat feitelijke effecten van enige betekenis van de activiteit niet te verwachten zijn. Het college wijst erop dat als het gebruik gevolgen van niet-geringe betekenis zou hebben voor (de gezondheid van de) mens, dergelijke middelen niet zouden zijn toegelaten door het College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden (Ctgb). Bezwaarden 2 en 3 hebben geen blijk gegeven van feitelijke economische gevolgen/schade.

Significante gevolgen zijn niet uit te sluiten

Het college stelt dat de afstandsgrens van 250 meter ontleend wordt aan het OBO; dit onderzoek is inderdaad niet gericht op de vaststelling van aantasting van natuur door gewasbeschermingsmiddelen, maar wel gericht op de verspreiding in de omgeving. Alleen binnen die grens acht het college significante effecten niet op voorhand uitgesloten. De grens is bijzonder ruim, zeker in het licht van de regeling in artikel 3.80 van het Activiteitenbesluit milieubeheer (spuitvrije zones van 50 centimeter tot 5 meter).

Subsidiar is volgens het college sprake van een referentiesituatie, ten opzichte waarvan het project moet worden beoordeeld (vgl. de beoordeling van stikstofeffecten in de Afdelingsuitspraken van 12 oktober 2022 (ECLI:NL:RVS:2022:2874, r.o. 24) en van 21 december 2022 (ECLI:NL:RVS:2022:3767). Uit onderzoek is gebleken dat de gronden in 1994 reeds agrarisch werden gebruikt. Op basis van het bestemmingsplan blijkt dat de gronden agrarisch bestemd zijn; deze voorschriften beperken niet bepaalde teelten en/of het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen. De toelatingseisen voor deze middelen zijn met de jaren strenger geworden. De kans is zeer groot dat het huidige middelengebruik binnen de referentiesituatie blijft.

Vorbereiding van het advies

De commissie heeft partijen in de gelegenheid gesteld in haar zitting van 3 juli 2023 te worden gehoord. Een verslag van de hoorzitting wordt bij dit advies gevoegd.

Overwegingen van de commissie

Ontvankelijkheid

Voor wat betreft de ontvankelijkheid van het bezwaarschrift stelt de commissie vast dat het bezwaarschrift tijdig is ingediend, dat het is gericht tegen een besluit dat vatbaar is voor bezwaar en beroep en dat het aan de te stellen eisen voldoet (artikelen 6:5 en 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht, hierna: Awb).

Ter discussie staat of bezwaarden 1, 2, 3, 11 en 12 aangemerkt kunnen worden als belanghebbenden en of het handhavingsverzoek, voor zover door hen ingediend, terecht buiten behandeling is gelaten.

Op grond van artikel 1:2, eerste lid van de Awb wordt onder belanghebbende degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken verstaan. Het derde lid bepaalt dat ten aanzien van rechtspersonen de algemene en collectieve belangen die zij krachtens hun doelstellingen en blijkens hun feitelijke werkzaamheden in het bijzonder behartigen mede als hun belangen worden beschouwd.

Een handhavingsverzoek is een aanvraag, zoals bedoeld in artikel 1:3, derde lid van de Awb, en kan slechts door belanghebbenden worden ingediend. Als niet-belanghebbenden verzoeken om handhaving, dan is de reactie van het college geen besluit. Het maken van bezwaar is in die gevallen niet mogelijk, behalve voor zover de beoordeling van de belanghebbendheid ter discussie wordt gesteld.

De commissie leidt uit de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1781 en van 29 april 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1160, af dat van belang is of ter plaatse van de woningen of percelen van bezwaarden gevolgen van enige betekenis kunnen worden ondervonden van de activiteit, namelijk het teelten van lelies, waarbij gewasbeschermingsmiddelen worden ingezet. Gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef-, of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

De commissie acht bezwaarden 1, 2, 3, 11 en 12 wel belanghebbend bij het handhavingsverzoek. Zij constateert dat zij – net als de overige indieners – op geringe afstand van de percelen woonachtig zijn of hun bedrijfsactiviteiten ontplooiën (namelijk 80 meter resp. 260 meter). Binnen deze afstand kunnen (milieu-)gevolgen worden ondervonden van de activiteit, doordat aannemelijk is dat restanten van de gewasbeschermingsmiddelen die derde-belanghebbende wil gebruiken op hun percelen worden aangetroffen. Ter zitting is eveneens voldoende gemotiveerd op welke wijze bezwaarden 2 en 3 economische gevolgen ondervinden van de activiteit. De commissie ziet niet in op grond waarvan bezwaarden 1, 2, 3, 11 en 12 buiten de kring van belanghebbenden vallen en de overige bezwaarden daarbinnen. Dit betekent dat het college formeel gezien alsnog een inhoudelijke beslissing dient te nemen op hun verzoek tot handhaving. Dit kan het college doen bij de beslissing op bezwaar.

Ter zitting heeft het college naar voren gebracht dat met het vonnis in kort geding van de rechtbank Noord-Nederland van 12 juni 2023, waarbij de rechter het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen op de percelen verbodt, het procesbelang in deze procedure is komen te vervallen. Wat daarvan ook zij, de commissie overweegt dat derde-belanghebbende tegen dit vonnis hoger beroep heeft ingesteld. Het hof heeft het vonnis vernietigd en een beperkt verbod toegewezen; derde-belanghebbende mag vier gewasbeschermingsmiddelen (blijven) gebruiken. Het procesbelang is daarmee voor de commissie gegeven.

Gelet op het voorgaande adviseert de commissie om de bezwaren ontvankelijk te verklaren.

Inhoudelijke beoordeling

De commissie dient te beoordelen of het college terecht en op juiste gronden het handhavingsverzoek heeft afgewezen. Uitgaande van een volledige heroverweging op de grondslag van het bezwaarschrift, overweegt de commissie als volgt.

Het bestreden besluit wordt beoordeeld tegen de achtergrond van de toepasselijke regelgeving. Die betreft in ieder geval de Awb, artikel 122 van de Provinciewet en hoofdstuk 2 van de Wnb.

Op grond van artikel 2.7, tweede lid van de Wnb is het verboden zonder vergunning van gedeputeerde staten een project te realiseren dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van een Natura 2000-gebied, maar afzonderlijk of in combinatie met andere plannen of projecten significante gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied. Het college is bevoegd tot handhaving van deze bepaling.

Op 18 juni 2021 heeft de rechtbank Noord-Nederland een uitspraak gedaan over lelieteelt en Natura 2000-gebieden (ECLI:NL:RBNNE:2021:2483). De uitspraak maakt duidelijk dat de lelieteelt onder de werking van artikel 2.7 van de Wnb valt en dat beoordeeld moet worden of dit project significante gevolgen kan hebben voor relevante Natura 2000-gebieden. Als op voorhand niet kan worden uitgesloten dat significante negatieve effecten optreden, dan is het project vergunningplichtig en dient een passende beoordeling te worden uitgevoerd (vergelijk bijvoorbeeld ECLI:NL:RVS:2020:1125). De commissie is ervan op de hoogte dat ook ter discussie staat of het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen (onaanvaardbare) nadelige gezondheidseffecten voor omwonenden heeft. Deze vraag kan echter niet in het kader van deze procedure worden beantwoord.

Partijen zijn verdeeld over de vraag of significante effecten voor Natura 2000-gebieden kunnen worden uitgesloten en dus of sprake is van een overtreding van artikel 2.7 van de Wnb. Het college stelt in het bestreden besluit dat deze effecten uit te sluiten zijn gelet op de afstand van het perceel tot het natuurgebied. In het bestreden besluit verwijst zij naar het OBO. Deze afstand heeft het college bepaald op 260 meter; het gaat hierbij om het Natura 2000-gebied [REDACTED].

Bezwaarden hebben aangevoerd dat deze afstand onjuist is gemeten en minder dan 260 meter bedraagt. Derde-belanghebbende stelt daarentegen dat de afstand 350 meter bedraagt. Hij gaat ervan uit dat het Drents-Friese [REDACTED] het meest nabijgelegen Natura 2000-gebied is. Het college heeft uitgelegd dat de afstand is gemeten met behulp van satellietfoto's van GoogleMaps en kadastrale kaarten. Volgens de commissie is dit een geschikte wijze van afstandsbepaling; zij ziet geen aanleiding om de uitkomsten van deze metingen ter discussie te stellen. Naar haar oordeel kan tot uitgangspunt worden genomen dat de afstand van de percelen tot het Natura 2000-gebied [REDACTED] 260 meter bedraagt.

De afstand is voor het college relevant, omdat het als beleidslijn aanhoudt dat bij een afstand groter dan 250 meter zonder meer uitgesloten kan worden dat het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen significante gevolgen op Natura 2000-gebieden met zich meebrengt. Deze afstand wordt ontleend aan het OBO.

De commissie overweegt in de eerste plaats dat dit uitgangspunt niet als zodanig is vastgelegd in een beleidsregel, zoals bedoeld in artikel 1:3, vierde lid van de Awb, of een ander door het college vastgesteld document. Van een vaste gedragslijn lijkt evenmin sprake. In een beslissing op bezwaar van 16 mei 2022 in een soortgelijke kwestie ([REDACTED]), waarbij de afstand tot het Natura 2000-gebied 475 meter bedroeg, achtte het college het wel noodzakelijk om tot nader onderzoek over te gaan en is aan het bedrijf een waarschuwingsbrief gestuurd, met het verzoek tot het uitvoeren van een ecologische voortoets. Hieruit leidt de commissie af dat (nog) geen sprake is van een consistente en consequente beleidslijn voor het beoordelen van de gevolgen van de toepassing van gewasbeschermingsmiddelen.

Los hiervan komt de commissie tot de conclusie dat het college deze afstand van 250 meter niet zonder meer mag toepassen. Het college heeft, onder verwijzing naar het OBO, niet deugdelijk gemotiveerd dat bij een grotere afstand dan 250 meter significante effecten uitgesloten zijn te achten. De commissie constateert dat er (te) weinig kennis is over de effecten van het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen op de instandhoudingsdoelstellingen. De afstandsgrens in het OBO is niet vastgesteld op basis van wetenschappelijke inzichten. De commissie sluit hierbij aan bij de overweging van de rechtbank Noord-Nederland in haar uitspraak van 18 juni 2021 (ECLI:NL:RBNNE:2021:2483):

In het Onderzoek Bestrijdingsmiddelen en Omwonenden (OBO) is inderdaad uitgegaan van een afstand van 250 meter. Dit is echter enkel een onderzoeksuitgangspunt geweest, niet ingegeven door wetenschappelijke inzichten. Bovendien blijkt uit het onderzoek dat restanten van bestrijdingsmiddelen zowel bij omwonenden die dicht bij de bespoten bollen velden wonen, als ook bij deelnemers uit de controlegroep die verder dan 500 meter van een agrarisch veld woonachtig zijn, zijn aangetroffen. Dit betekent dat ook op afstanden van meer dan 250 meter restanten van bestrijdingsmiddelen neerslaan.

De commissie benadrukt dat in dit geval bovendien sprake is van een zeer geringe overschrijding van de 250 meter-grens. Zij kan zich niet vinden in de beoordeling van het college dat in casu significante gevolgen zijn uit te sluiten enkel vanwege het feit dat de percelen waarop de gewasbeschermingsmiddelen worden toegepast zich op 260 meter van het Natura 2000-gebied bevinden. Het college heeft ter zitting verwezen naar de regelgeving rondom teeltvrije zones in het Activiteitenbesluit; de daarin opgenomen afstanden liggen aanzienlijk lager dan de in dit kader gehanteerde 250 meter. Deze vergelijking treft wat betreft de commissie geen doel, reeds omdat de regulering in het Activiteitenbesluit een ander oogmerk heeft dan het beschermen van aangewezen habitattypen en -soorten.

De omvang van het project en van de effecten op het Natura 2000-gebied moeten worden beoordeeld ten opzichte van de referentiesituatie. Als de effecten van de huidige situatie op geen enkele habitat-type of -soort groter zijn dan die van de referentiesituatie, dan geldt geen vergunningplicht ex artikel 2:7, tweede lid van de Wnb. Uit het arrest van het Europees Hof van Justitie van 7 november 2018, ECLI:EU:C:2018:882, volgt dat artikel 6, derde lid van de Habitatrichtlijn zo moet worden uitgelegd dat een periodieke activiteit, waarvoor naar nationaal recht toestemming was verleend vóór de inwerking-treding van die richtlijn, voor de toepassing van deze bepaling kan worden aangemerkt als één en hetzelfde project waarvoor geen nieuwe toestemmingsprocedure hoeft te worden doorlopen, mits het daarbij gaat om één enkele verrichting die zich kenmerkt door een gemeenschappelijk doel, continuïteit en volledige overeenstemming, met name wat betreft de plaatsen waar en de voorwaarden waaronder de activiteit wordt uitgevoerd.

In het verweerschrift heeft het college aangevoerd dat sprake is van een referentiesituatie. Hierbij heeft het college aangesloten bij het stappenplan dat door de Afdeling (zie de uitspraak van 12 oktober 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2874, r.o. 23 e.v.) is ontwikkeld voor het bepalen van de omvang van de referentiesituatie voor bemesten. Het college heeft aan de hand van luchtfoto's en bestemmingsplannen vastgesteld dat in 1994 de gronden reeds agrarisch werden gebruikt (en als zodanig bestemd). Daarnaast is overwogen dat de gewasbeschermingsmiddelen door de jaren heen strenger zijn geworden, waardoor een aantal middelen tegenwoordig niet meer gebruikt mag worden. Daarom acht het college de kans zeer groot dat het huidige middelengebruik binnen de referentiesituatie blijft, waardoor geen sprake is van een overtreding van artikel 2:7, tweede lid van de Wnb.

De commissie is van oordeel dat – anders dan bij bemesten – de referentiesituatie niet kan worden ontleend aan het planologisch regime dat agrarisch grondgebruik toestaat. Deze regels zijn in de optiek van de commissie voor wat betreft de toepassing van gewasbeschermingsmiddelen te algemeen van aard. Uit het planologisch regime volgt niet, anders dan bij meststoffen, dat het toepassen van gewasbeschermingsmiddelen bij lelieteelt (welke middelen, in welke mate en op welke wijze) is toegestaan.

Daarbij merkt de commissie ook op dat onduidelijk is of de toegestane middelen ten tijde van de door het college aangehaalde referentiedatum nog steeds de middelen zijn die worden toegepast. Zij merkt hierbij tevens op dat vaststaat dat verschillende vormen van agrarisch grondgebruik gepaard gaan met wisselende intensiteit in het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen; dat op de percelen wisselteelten plaatsvinden, waarbij onduidelijk is sinds wanneer lelieteelt hiervan deel uitmaakt; en dat de gebruikte gewasbeschermingsmiddelen aan verandering onderhevig zijn (geweest). Niet aangetoond is dat de percelen destijds in gebruik waren ten behoeve van lelieteelt, waarbij bepaalde gewasbeschermingsmiddelen werden gebruikt die thans ook nog worden gebruikt. Op deze wijze is naar het oordeel van de commissie geen referentiesituatie vast te stellen.

De commissie overweegt dat het college geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de specifieke omstandigheden van het bedrijf zelf. Dit onderzoek is naar de mening van de commissie minimaal noodzakelijk om concreet te kunnen onderbouwen in hoeverre, op basis van objectieve gegevens, kan worden vastgesteld dat significante effecten ontbreken. Hierbij valt bijvoorbeeld te denken aan het spuitschema op basis waarvan kan worden vastgesteld hoe frequent, met welke hoeveelheid en op welke percelen bepaalde middelen worden gebruikt met inachtneming van de wisselteelt. Zij merkt op dat in rechtsoverweging 3.20 e.v. van het arrest van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (ECLI:NL:GHARL:2023:6083) een beschrijving biedt van het (beoogde) gebruik van gewasbeschermingsmiddelen en de in dat kader getroffen maatregelen.

Conclusie

De commissie concludeert op basis van het voorgaande dat het college ten onrechte niet heeft besloten op het handhavingsverzoek van bezwaarden 1, 2, 3, 11 en 12.

Daarnaast concludeert zij dat het bestreden besluit niet zorgvuldig tot stand is gekomen en dat een deugdelijke motivering dat geen sprake is van een overtreding van artikel 2:7, tweede lid, van de Wnb, ontbreekt.

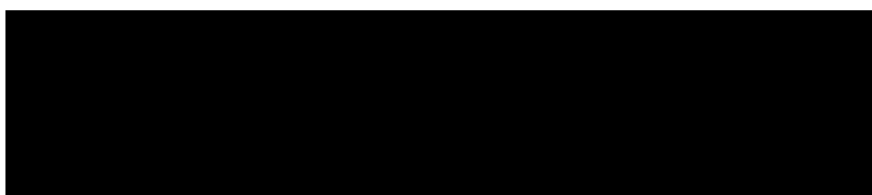
Advies van de commissie

De commissie adviseert:

1. de motivering van het bestreden besluit aan te vullen met inachtneming van het advies;
2. het bestreden besluit, wanneer dit besluit alsnog van een draagkrachtige motivering kan worden voorzien, met een aanvullende motivering in stand te laten;
3. indien blijkt dat niet in een draagkrachtige motivering kan worden voorzien, het besluit te herroepen.

Als het bestreden besluit wordt herroepen, bestaat recht op de gevraagde proceskostenvergoeding. Met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht stelt de commissie in dat geval de hoogte vast op € 1.194 (twee punten voor het indienen van het bezwaarschrift en voor het bijwonen van de hoorzitting; het gewicht van de zaak geldt als gemiddeld (factor 1); 1 punt = € 597).

Hoogachtend,
de Commissie rechtsbescherming,

secretaris

voorzitter

Bijlage:

- verslag hoorzitting